

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

3 / 2019

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut”

1. Sam 3:3

- Lähetyshiippakunnan ensimmäiset kesäjuhlat Loimaalla 3
- Päivi Räsänen: ”Rohkaisen vanhempia käyttämään kasvatusoikeuttaan” 4
- Ihmisen kärsimys 6
- Pyhän Hengen lohdutus 7

NOSTAKAA PÄÄNNE

✍️ Juhana Pohjola

Lähetysshiippakunnan ensimmäinen kesäjuhla pidetään Loimaalla tänä kesänä. Juhlavieraita kutsutaan aiheella Nostakaa päänne. Teema ei tarkoita, että meitä kutsuttaisiin nostamaan nenämme, koska juuri meidän juhlateltassamme asuisi suurin hengellinen into ja palavuus. Juhlakentällämme ei pidetä hengellistä paraatikatselmusta itseä tai muita varten. Meitä ei liioin kehoiteta nostamaan päätämme, jotta erottuisimme päätä pitempinä kaikista muista. Meillä ei ole näyttää asuntovaunumerta, kymmeniä tuhansia tyhjiä puurolautasia eikä vuosisataisia koskettavia traditioita. Emme nosta päätämme edes siksi, että saisimme kolistella rauhassa oppineita luterilaisia päitämme keskenämme ja vakuuttaa itsemme ja toiset viisaudestamme. Meillä ei ole mitään omaa viisautta tuotavana, vaan ainoastaan se, minkä kirkko on aina Jumalan ilmoitussanasta uskonut ja tunnustanut.

Nostakaa päänne on kutsu aroille, helposti ajassamme kyyryyn meneville ja liian usein oman elämänsä vaikeuksissa itseensä kääpertyneille katsoa toisaalle. Saamme nostaa päämme – ei pois päin toisista – vaan kohti jotakin. Nostakaa päänne kohti Kristusta! Meitä rohkaistaan panemaan toivomme ja uskalluksemme yksin Kristukseen ja hänen sanansa lupauksiin. Kenenkään ei tarvitse laskea päätänsä alas häpeästä ja syyllisyydestä, koska Kristuksen rakkaus ja armo riittää jokaiselle. Olet Vapahtajan juhlavieras!

Nostakaa päänne on kutsu näkemään Kristus ja hänen kaikkivaltiuutensa. On välttämätöntä tunnistaa niitä virtauksia ja ongelmia, joita me ja lapsemme kohtaavat kristittyinä totuudenjälkeisessä ajassamme. Mutta vaikka luomisjärjestyksenkin selvät asiat

ovat epäjärjestyksessä ja kristityt ovat yhä ahtaammalla myös sananvapauden mallimaassa Suomessa, Kristus ei ole luovuttanut valtaansa kenellekään. Ei varpunen eikä kivitasku edelleenkaan putoa maahan Jumalan sitä sallimatta.

Nostakaa päänne on kutsu nähdä Kristus ja hänen uskollisuutensa kirkolle. Vaikka kirkkoilla näyttää olevan länsimaissa vielä upeat päätyseinät pystyssä, ollen kuitenkin sisältä nokea ja hiiltä kuten Pariisin Notre Dame konsanaan, niin Kristus yhä johtaa kirkkoaan. Hän edelleen kutsuu ja kokoaa Pyhän Hengen kautta kirkkonsa myös Suomessa.

Siksi meidän ei tarvitse nostaa päätämme pälyilläksemme ympärillemme, mitä kirkostamme ajatellaan, mitä etuja on menetetty tai mitä lupia olisi tarjolla. Meille on annettu kaikki, mitä me kirkkona elämiseen ja maailmanlähetykseen tarvitsemme. Kristus ei ole peruuttanut yhtään lupaustaan eikä vetänyt takaisin yhtään lahjaansa. Toki saamme jatkuvasti opetella, miten Raamatun sanan ja sakramenttien varaan rakentuvana kirkkona osaamme tehtävämme toteuttaa tässä ympäristössä ja hengellisesti sekavassa tilanteessa. Saamme nostaa päämme ja katsoa kiitoksella ympärillemme. Yhteinen juhlamme antaa mahdollisuuden niin lapsille kuin vanhemmille rohkaistua ja virvoittua myös toisten kohtaamisista. Paljon Kristus on jo tehnyt keskellämme ja kauttamme. Rukouksena olkoon, että moni uusikin rohkaistusi tulemaan.

”Nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” (Luuk. 21:28) Me saamme nostaa päämme, kohottaa katseemme tästä näkyvästä ja kaatoavasta kohti iankaikkisuutta. Eihän meidän toivomme ole tässä ajassa vaan tulevassa. Ei tällä maailmalla ole tarjota kyllin, vaan tulevaista me odotamme. Nostamme päätämme kohti vapautuksen päivää, kun saamme nähdä rakkaan Herramme kasvoista kasvoihin. Tätä odotuksen juhlaa me elämme joka messussa kaikissa seurakunnissamme kesät ja talvet. Mutta nyt pystytetään hetkeksi yhteinen juhlatelto. Kristus kutsuu meitä juhlavieraikseen.

Tervetuloa Loimaalle Lähetysshiippakunnan kesäjuhlaan!

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN ENSIMMÄISET KESÄJUHLAT

Lähetyshiippakunnan ensimmäiset kesäjuhlat pidetään Loimaan evankelisella kansanopistolla 2.–4.8.2019. Eri-ikäiset ihmiset kokoontuvat eri puolilta Suomea rakentumaan hengellisesti ja virkistymään henkisesti. Lasten, varhaisnuorten ja nuorten laadukkaat rinnakkaisohjelmat mahdollistavat koko perheen yhteisen juhlatkan.

Hetkipalvelukset, Raamatun opetus ja yhteinen veisuu... lämpimäisten tuoksun kruunaa rukiinen maku. Sunnuntaiaamuna vanhat ja nuoret kokoontuvat viettämään pyhää messua. Kotimatkaansa jatkaa rohkaistunut Jumalan kansa.

Tarkempi ohjelma ja lisätieto

Kesäjuhlien Internet-sivut löytyvät osoitteesta www.lhpk.fi/kesajuhlat.

Sivustolta löytyy juhlaohjelma, lasten ja varhaisnuorten rinnakkaisohjelma, nuorten kesäleirin 2019 ohjelma, tiedot juhla-alueesta, ohjeita majoittumisesta sekä ohjeet juhlien taloudellisesta tukemisesta. Sivusto päivittyy koko ajan.

Ilmoittautuminen

Kesäjuhlien sivustolta löydät ilmoittautumislomakkeet ja talokotoihin ilmoittautumisen. Nuorten kesäleirin ilmoittautumislomake on jo avattu, talkoolaisten ilmoittautumislomake avataan huhtikuun alussa ja lasten juhlien ilmoittautumislomake avataan toukokuun alussa.

Perheitä pyydetään ilmoittamaan lapset (4–7 v. ja 8–11 v.) ja varhaisnuoret (12–14 v.) omiin kanaviinsa 21.7. mennessä. Näin ohjelmien järjestäjät osaavat varata riittävän määrän vastuunkantajia jokaiseen kanavaan.

Majoittautuminen

Evankeliselta opistolta voi tiedustella majoitusmahdollisuuksia (www.leko.fi). Kesäjuhlien sivuille on kerätty listaus lähialueen majoitusmahdollisuuksista.

Nähdään kesällä Loimalla!

Ohjelma

Perjantai 2.8.2019

- 17:00 Ruokailu
- 18:00 Seurat (**Juhana Pohjola, Tuomas Lankinen, Eero Kaumi, Jarmo Teuvo ja Markus Nieminen**)
- 19:30 Keskustelu: *Kristittyinä osana muuttuvaa yhteiskuntaa* (**Päivi Räsänen ja Esko Murto**)
- 20:45 Hetkipalvelus (**Harri Lammi**)
- 21:00 Iltapala
- 21:30 Konsertti: *Aito Trio*

Lauantai 3.8.2019

- 07:00 – 08:30 Aamupala
- 09:00 Hetkipalvelus (**Jukka Peranto**)
- 10:00 – 11:00 Raamattuopetus *Nooan päivät* (**Anssi Simojoki**; lastenohjelma)
- 11:30 – 12:45 Ruokailu
- 13:00 – 14:00 *Minne kuljet, Lähetyshiippakunta?* (**Juhana Pohjola**)
- Musiikkiteos *Älköön sydämenne olko murheellinen* (**Luukas Hiltunen**)
- 14:00 – 15:00 Kahvi
- 15:00 – 16:30 Kanavat:
 - *Jumalan luoma mies ja nainen – sukupuolisuus aikalaispropagandan kynsissä* (**Tapio Puolimatka**)
 - *Sanoja surusta ja surevalle* (**Mari Nieminen ja Mailis Janatuinen**)
 - *Jumala vaikuttaa rukouksen – apuneuvoja huonolle rukoilijalle* (**Harri Huovinen**)
 - *Miten näymme ja kuulumme? Tule kehittämään seurakuntasi mediatyötä* (**Sami Niemi ja Pekka Hyppönen**)
 - *Perheet kännyköiden, tablettien ja somen maailmassa* (**Sini Oranen, Mikko Mustonen ja Päivi Pohjola**; lastenohjelma)
- 16:30 – 17:45 Päivällinen

- 18:00 Koko perheen iltajuhla (**Mailis Janatuinen, Sakari Korpien, Kalle Väätäinen, Luterilaisia virsiä Elina Huovinen ja Miikkael Halonen**)
- 20:00 Iltapala
- 21:00 Hetkipalvelus (**Eero Pihlava**)
- 21:30 Nuorten aikuisten jatkok

Sunnuntai 4.8.2019

- 07:00 – 09:00 Aamupala
- 09:00 Hetkipalvelus (**Samuli Siikavirta**)
- 10:00 – 12:30 Pyhä messu (**Risto Soramies ja Samuli Siikavirta**)
- 12:30 – 14:00 Ruokailu
- 14:00 – 16:00 Yhteinen päiväjuhla (**Miika Nieminen, Seppo Salo ja Risto Soramies**)

Pyhäkön lamppu 3 / 2019

2 Nostakaa päänne

3 Lähetyshiippakunnan ensimmäiset kesäjuhlat

4 Päivi Räsänen: ”Rohkaisen vanhempia käyttämään kasvatusoikeuttaan.”

6 Ihmisen kärsimys

7 Pyhän Hengen lohutus

8 Surutyön tuloksena syntyi kirja

9 Rukous – yksilön ja yhteisön asia

10 Kirkollinen yhteys Saksan Itsenäisen evankelisluterilaisen kirkon kanssa

11 Leipää taivaasta ja vettä kalliosta

12 Anden förhålligar Kristus

15 Hartaus

16 Putsaamaan ja pubdistumaan kesäjuhlille Loimaalle

Kannen kuva: mosaic-image-art-christen-believe – pixabay.com

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN KESÄJUHLILLA PUHUVA KANSANEDUSTAJA PÄIVI RÄSÄNEN: ”ROHKAISEN VANHEMPIA KÄYTTÄMÄÄN KASVATUSOIKEUTTAAN”

☞ 📷 Samuli Siikavirta

Päivi Räsänen on toiminut kansanedustajana 24 vuotta. Tuona aikana suomalaiset ovat oppineet tuntemaan hänet kristillisten arvojen puolestapuhujana toisille riemastukseksi, toisille pahennukseksi. Leimoja Räsänen ei ole kuitenkaan pelännyt. Miltä yhteiskunnan ja uskonnonvapauden tila näyttää Pikkuparlamentin työhuoneesta tarkasteltuna uuden vaalikauden alkaessa?

ABORTTIKYSYMYS JA LAMAN ONGELMAT SYSÄSIVÄT POLIITIKOKSI

Päivi Räsänen joutui pohtimaan suhtautumistaan aborttiin jo lääketieteellisessä. Vuonna 1974, vain neljä vuotta ennen Räsänen opintojen alkua, abortista kieltäytynyt gynekologi **Markus Viljanen** oli saanut potkut. Korkeus oikeus tuomitsi Viljasen menettämään virkansa painottaen päätöksessään virkavelvollisuutta omantunnonvapauden yli. Aiheen pohdinta teki aborttikysymykseen vaikuttamisesta Räsäselä sydamen asian.

- Päätin, etten osallistu aborttien tekemiseen. Koin, että se on ristiriidassa kristillisen vakaumuksen kanssa. Osallistuin kristillisen lääkariseurain toimintaan ja olin aktiivinen eettisessä keskustelussa, Räsänen taustoittaa.

- Ajauduin julkiseen debattiin aborttikysymyksestä. Profiloituin aborttia vastustavana lääkäriinä. Olin mukana kirjoittamassa kirjan aiheesta, järjestettiin paneelikeskusteluja, kävin kaikilla yliopistopaikkakunnilla puhumassa, missä oli lääketieteen opiskelijoita ja osallistuin myös mieheni **Niilon** kanssa kansainvälisiin kokouksiin.

1990-luvun laman aikaan Räsänen näki työterveyslääkäriinä potilaittensa elämässä yhteiskunnallisten ongelmien seuraukset. Mies rohkaisi vaimoiaan politiikan suuntaan.

- Muistan, kun ajettiin tuosta eduskuntatalon ohi ja hän sanoi: ”Katsopas tulevaa työpaikkaasi!” Sanoin siinä vaiheessa vielä: ”Ei, ei!” Sitten pyydettiin vaaleihin ehdolle. Ajattelin, että kyllähän nämä ovat itse asiassa juuri niitä asioita, joista tehdään päätöksiä tässä talossa.

ELÄMÄN ALKU JA LOPPU KESKUSTELUTTAVAT

Abortti on edelleen ajankohtainen aihe. Lääkäreillä ei vielä ole lakiin kirjattua omantunnon suojaa olla osallistumatta abortteihin. Läntisen Euroopan maista vain Suomesta ja Ruotsista sellainen puuttuu. Joulukuussa 2015 eduskunta torjui kansalaisaloitteen omantunnonvapaudesta äänin 136–33.

- Olin tosi pettynyt, että tämä kansalaisaloitekaan ei johtanut siihen. Hallituksestakaan ei tullut taustatukea. Se oli iso pettymys.

- Sen sijaan eutanasiassa saatiin voitto tällä kaudella, Räsänen lisää.

Äänestystulos oli 128 vastaan, 60 puolesta, vaikka vaalikonevastauksissa suurin osa oli ilmoittanut kannattavansa eutanasiaa. Räsänen kiittelee hyviä lääkäriasiantuntijoiden lausuntoja. Hän jakoi myös omankin eutanasiakirjansa kansanedustajille.

- Peruuttaminen on vaikeampaa kuin torjuminen. Sen takia on tärkeää, että eutanasia saatiin torjuttua.

Silti kyse oli vasta torjuntavoitosta.

- Uskon, että tulee uusi ”hyökkäys”, Räsänen naurahtaa sanavalinnalleen.

- Silloinhan asetettiin työryhmä pohtimaan elämän viimeisten vaiheiden hoitoa ja saattohoitoa. Siinä on eutanasian kannattajia, mutta sitten on kyllä erittäin hyviä vastustajia ja nimenomaan saattohoidon puolestapuhujia. Tämän asiantuntijatyöryhmän lopputulokset ovat tietysti kiinnostavia.

Räsänen toivoo, että suositukseksi tulisi hyvä ja kattava saattohoito.

- Turvattaisiin armomurhan sijaan armollinen elämä ihmisille loppuun saakka.

Lääkärilehdessä julkaistiin 5.4. kannanotto aborttilain vapauttamisen puolesta. Toisaalta USA:ssa useat osavaltiot ovat tiukentaneet aborttilakejaan. Vieläkö elämän pyhyttä kannattaa siis pitää esillä?

- Kyllä mielestäni kannattaa. Kyllä arvoymäristössä monesti mennään heiluriliikettä. On ihan mahdollista, että jossakin vaiheessa silmät avautuvat näkemään, mistä tässä oikeasti on kysymys. Tässä on niin vahvat lääketieteelliset faktat takana, ettei tässä edes tarvitse edes raamattuargumentaatioon jäädä.

- Silläkin on merkitystä, että totuutta pitää esillä, vaikka se sitten torjuttaisiin.

Räsänen toivoo, että kahden epäkohdan korjaamiseksi lainsäädännössä voisi löytyä kannatusta myös abortin kannattajien keskuudesta.

- Toinen on omantunnonvapaus, ja toinen asia, mistä hyvin vähän puhutaan, ovat myöhäiset raskaudenkeskeytykset. Meillä harjoitetaan ihan tosiasiallista lastensurmaa – siis sen ikäisten lasten abortoimista, jotka voisivat jäädä eloon kohdun ulkopuolella. Abortin yläraja on 24 viikkoa, kun sikiön elinkelpoisuusraja on 22 viikkoa.

- Merkillistä on, että meillä on viime vuosina lisääntynyt myöhäisten raskaudenkeskeytysten määrä. Nämä ovat sellaisia, joiden kohdalla epäillään sikiönkehitysvaurioita. Nämä lapset syntyvät usein elävinä, saattavat muutaman minuutin elää, joskus jopa muutamia tunteja. Ja ne jätetään vain kuolemaan. Ne ovat traumaattisia kokemuksia henkilökunnalle, vaikkapa kättilöille.

KAIKKI UUDEN AVIOLIITTOLAIN UHKAKUVAT TOTEUTUMASSA

Sukupuolineutraali avioliittolaki tuli voimaan kaksi vuotta sitten. Mikä on sen myötä muuttunut?

- Kyllähän se on vaikuttanut todella paljon. Kaikki ne uhkakuvat näyttävät toteutuvan, jotka esimerkiksi itse nousin esiin.

- Jokaisessa vaiheessa, kun käsiteltiin parisuhteen rekisteröintilakia tai sukupuolineutraalia avioliittolakia (...) vakuutettiin, että tämä ei tule koskemaan kirkkoa eikä seurakuntaa, että ne saavat pitää omat käsityksensä, eikä lapsia, vaan vain kahta aikuista ihmistä, että on ihan höpötystä puhua, että se vaikuttaisi koulujen opetukseen tai kasvatukseen. Kaikkeen tähän se on vaikuttamassa.

- Kun nähdään, milaista evankelis-luterilaisen kirkon sisällä tämä keskustelu on, siellä paineet on valtavat. Tällä hetkellä papit jo vihkivät ilman mitään tosiasiallisia seurauksia. Kouluopetuksessa ihan varhaiskasvatuksesta lähtien, tuodaan jo mallia kahden samaa sukupuolta olevan perheistä. Ja Seta jatkaa vyörytystä: nyt pitäisi sukupuolen käsite muuttaa, ettei olekaan enää kaksi sukupuolta, vaan kuinka monta sukupuolta tahansa.

- Vauhti on ollut ihan käsittämätön, millä tätä murennetaan.

Translain muutoksesta on tulossa kuuma keskustelu tällä hallituskaudella, Räsänen uskoo. Haastatteluhetken jälkeen hallitusohjelmaan kirjattiinkin translain uudistaminen. Poliittinen ja ideologinen ohjaus näyttäytyvät

Räsänen näkökentässä vahvoina. Samalla vastustajien leimaaminen trans- tai homofoobikoiksi yleistyy.

- Muutaman vuoden sisällä on räjähdysmäisesti kasvanut niiden nuorten määrä, jotka haluaisivat vaihtaa sukupuolta, varsinkin tyttöjen. Kuitenkin asiantuntijat ovat huolestuneita siitä, että on hyvin paljon esimerkiksi eriasteisesta autismista kärsiviä nuoria, joilla on sukupuolidysforiaa, joka sinän-

Päivi Räsänen jatkaa omantunnonvapauden puolesta puhumista aborttiasiassa.

sä aikuistuttua menisi ohi. Ja nyt nämä nuoret ajautuvat aika pitkälti taustajärjestöjen Setan ja Trasekin painostuksen alaisina näihin hoitoihin.

Suomessa jo lasten murrosikä biologisen sukupuolen mukaan voidaan estää nk. hormoniblokkereilla. Kirurgisia toimenpiteitä ei tehdä alaikäisille.

- Hormoneillakin on peruuttamattomia vaikutuksia, eikä tiedetä edes, mitä kaikkea ne tekevät.

Räsänen mielestä pelkästään keskusteluilla, joita käydään jopa 12–13-vuotiaiden nuorten kanssa sukupuoli-identiteetin rakentamiseksi toisen kuin oman biologisen sukupuolen varaan, voi olla suuri psykologinen vaikutus.

- Päinvastoin ajattelen, että pitäisi kaikin keinoin tukea omaan biologisen sukupuolen identiteettiin kasvamista ja auttaa mielenterveysongelmissa muulla tavoin.

VANHEMPIEN TULEE KÄYTTÄÄ KASVATUSOIKEUTTAAN

Kun kristityt perheet törmäävät varhaiskasvatuksesta alkaen vakaumuksensa vastaiseen opetukseen, mitkä ovat heidän oikeutensa? Vai onko jo alettava perustaa lisää kristillisiä kouluja tai luterilaisia kotikoulurinkejä?

- Todella toivon, että semmoiseen ei jouduta. Pidän suurena arvona, että kristityt perheet ja lapset ovat mukana tässä yhteiskunnassa, ettei ghettoitua tai eristäydytä. Vaikka näen, että kristillisillä kouluilla on tärkeä paikka ja niitäkin tuen.

- Kansainvälisten sopimusten mukaan ja oman lainsäädännön mukaan vanhemmilla on kasvatustasvuu ja kasvatusoikeus. Koulun tulee tukea vanhempia siinä. Eli ei koulu lapsia omista, eikä päiväkotia.

- Kyllä minä rohkaisen vanhempia käyttämään tätä oikeuttaan ja nostamaan asioita esiin. Koulut sitten joutuvat tässä ristipaineessa elämään.

Jatkuu sivulla 14.

IHMISEN KÄRSIMYS

✍️ Petri Hiltunen

📷 Wikimedia Commons

Kaikki ihmiset kärsivät joskus. Kärsimyksetön elämä olisi elämätön elämä. Kärsimys on ihmisen osa, vaikka meillä on onneksi myös muita asioita.

Ihmisten kärsimys on erilaista. Ei ole mitään mittaria, jolla kärsimystä voitaisiin ulkopuolelta arvioida. Jokainen kärsii tavallaan. Jokainen kokee kärsimyksen eri lailla. Siksi on helppohintaista sanoa toiselle: ”Minä ymmärrän sinun kärsimystäsi.” En ainakaan minä ymmärrä. Enkä pysty tuntemaan itsessäni toisen kärsimystä. Jokaisella on oma taakkansa kannettavanaan (Gal. 6:5).

MITÄ ON KÄRSIMYS?

Kaikki vaikeudet eivät ole kärsimystä. Varsinaisesti kärsimys on ”menetykset, joka muuttaa elämän”. Joku on kuvannut sen olevan ”sielun tsunami”. Se pyyhkää ylä, eikä mikään ole enää sen jälkeen ennallaan. Elämän palikat asettuvat uuteen järjestykseen – tai epäjärjestykseen.

Kärsimys voi olla fyysistä, psyykkistä, sosiaalista, henkistä tai hengellistä. Olennaista kärsimyksessä on, että se horjuttaa meidän turvallisuudentunnettamme. Tulevaisuus joutuu vaakalaudalle: ”Kuinka minä selviän tästä?” Kärsimys murskaa toiveita ja tuhoaa unelmia. Se tekee meistä vieraita omassa elämässämme. Kärsimys saa meidät tuntemaan itsemme eristetyiksi, hylätyiksi tai petetyiksi.

MIELETÖN VAI MIELEKÄS?

On syytä kiinnittää huomio juuri turvallisuudentunteeseen. Elämä tuntuu turvattomalta, jos tapahtumilla ei ole mitään mieltä. Jos kaikki on vain satumanvaraista, oikukasta ja ennalta arvaamatonta, silloin kärsimys on paljon vaikeampi kohdata. Jos taas voimme aavistella, että kärsimyksellä on jokin tarkoitus – vaikka salattukin – silloin kestämme paremmin kärsimystä.

Elämä ilman Jumalaa olisi sattumanvaraista. Jos Jumalaa ei ole, silloin meille

vain tapahtuu mielettömiä asioita. Kärsimykseen ei silloin kätkeydy mitään mieltä, vaan meitä riepotellaan kuin passiä sarvista. Ateistin on turha edes kysyä, mikä on kärsimyksen syy. Kärsimys on syytön.

JUMALA ON KAIKEN TAKANA

Kristitylle kaikkein perustavanlaatuisin

apu kärsimykseen on, että me tiedämme Jumalan olevan kaiken takana. Vaikka Jumala ei meitä kiusaa (Jaak. 1:13), voimme olla varmoja, ”että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen” (Room. 8:28).

Kristitty ihminen saa ajatella, että ”Jumalalla on suunnitelma minun elämäni varten eikä Jumala tee virheitä. Vaikka en ymmärrä enkä hyväksy kaikkea sitä, mitä elämässä tulee vastaan, luotan kuitenkin siihen, että kaikella on jokin salattu jumalallinen tarkoitus” (Richard Rice).

Aiheutanko itse kärsimykseni?

Hyvin usein sielunhoitajalta kysytään sitä, onko ihminen itse syypää omiin

kärsimyksiinsä. ”Mitä pahaa minä olen tehnyt, kun näin sairastuin?”

On tärkeä muistaa, ettei kärsimys useimmiten johdu ihmisen omista teoista tai synnistä. Kärsimystä on maailmassa siksi, että ihmiskunta on langennut jo paratiisissa. Pahuus aiheuttaa kärsimystä, mutta läheskään aina ei ole kysymys minun pahuudestasi jonkin tietyn kärsimyksen syytä.

Kärsimys nostaa kyllä ihan aiheellisesti usein mieleen syyllisyyttä väärästä elämästä. Tällainen syyllisyys on tärkeä hoitaa pois tunnustamalla synnit ja saamalla synninpäästö rippisältä. Näin katkaistaan yhteys synnin ja kärsimyksen väliltä.

TOISTEN AIHEUTTAMA KÄRSIMYS

Toki on paljon myös kärsimystä, jota aiheutamme toisillemme. Lapset kärsivät vanhempiensa alkoholinkäytöstä, väkivallasta, avioeroista jne. Paljon on henkistä ja ruumiillista väkivaltaa, jonka kohteeksi erityisesti naiset ja nuoret joutuvat.

On tärkeää, että tällaiset asiat selvitetään perusteellisesti. Ellei niitä voi selvittää asianosaisten kanssa, silloin omat haavat ja traumat tulee voida hoitaa Jumalan ja sielunhoitajan kanssa. Näin vapaudutaan siitä orjuuttavasta sietestä, jonka aiheellinenkin katkeruus ja viha aiheuttavat väärin kohdellulle. Anteeksiantaminen on myös itsensä vapauttamista.

SYYTÖN KÄRSIMYS

Vaikeimmalta tuntuu kärsimys, jolle ei löydy syytä eikä syyllistä. Onnettomuus, sairaus ja läheisen kuolema ovat usein tällaisia. Silloinkin Jumala onneksi tietää kaiken ja pystyy meitä lohduttamaan.

PYHÄN HENGEN LOHDUTUS

✍️ Petri Hiltunen

📷 Wikimedia Commons

Raamatussa kärsimyksen vastaparina on lohdutus. Hebrean kielessä lohduttamista merkitsevä sana niham tarkoittaa alun pitäen ”puhua ystävällisesti”. Tämä korostaa sanan, ja erityisesti Jumalan sanan, merkitystä ihmisen lohduttamisessa.

Uuden testamentin lohduttamista tarkoittava sana *parakaleo* merkitsi alkuaan ”kutsua luokseen” tai ”pyytää vieraaksi”. Lohduttaminen onkin pohjimmiltaan sitä, että Jumala kutsuu kärsivän ihmisen luokseen ja puhuu hänelle ystävällisesti. Lohdutus on yhteyttä ja puhetta.

MISTÄ LÖYDÄN LOHDUTUKSEN?

Miljoonat ihmiset kaipaavat tänään kipeästi lohdutusta. Heillä on kärsimystä, surua, masennusta ja monia muita asioita, jotka tekevät elämästä raskasta. Tuntuu vain siltä, että monet etsivät lohdutusta vääristä paikoista. Joku tarttuu pulloon tai pillereihin, toinen etsii maksullista seuraa, joku eksyy huuhaaoppeihin tai -uskontoihin. Erilaisten lohdutusterapioiden avulla rahastetaan kärsiviä ihmisiä.

Kuitenkin tarjolla olisi ilmainen vaihtoehto: ”Sinun sanasi antoi minulle toivon. Se on minun lohdutukseni kurjuudessani, se virvoittaa minut jälleen.” (Ps. 119:49–50) ”Minun silmäni ikävöivät sinun sanaasi, minä kysyn: ”Milloin lohdutat minua?”” (Ps. 119:82) Jumala on antanut meille ilmoitussanansa, Raamatun, jotta me siitä löytäisimme lohdutuksen silloin, kun sitä tarvitsemme.

Paavali opastaa: ”Sillä kaikki, mikä ennen oli kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo.” (Room. 15:4)

LOHDUTUKSEN YDIN

Useimmat ihmiset ajattelevat lohdutusta psykologisena asiana. Se mielestään psyykkisenä asiana, joka huojentaa mieltä, vahvistaa ja antaa toivoa.

Raamatun mukaan lohdutuksen lähde ei kuitenkaan ole pohjimmiltaan

psyykkinen vaan hengellinen. Tämän oivaltaminen on avannut monille tien kestäväan lohdutukseen. Jumala sanoo: ”Minä, minä olen teidän Lohduttajanne. Kuinka olet voinut pelätä kuolevaisista ihmistä, Aadamin lasta, joka lakastuu kuin ruoho? Kuinka olet voinut unohtaa Herran, joka sinut loi?” (Jes. 51:12–13)

Lohdutus on siis pohjimmiltaan Per-

muuta syntimme ja kuolee niiden puolesta (Jes. 53:4–5). Tällaista ei mikään tai kukaan muu saa aikaan.

Evankeliumin sana vakuuttaa meille tätä Kristuksen täytettyä työtä. Vaikka me joudummekin elämässä kantamaan monenlaisia taakkoja, voimme olla varmoja siitä, että Vapahtaja itse kantaa niitä meidän kanssamme.

Raamatun hienoin kohta lohdutuksesta on Paavalin sana: ”Niin kuin Kristuksen kärsimykset ovat tulleet runsaina meidän osaksemme, samoin on Kristus tuonut meille runsaasti lohdutusta.” (2. Kor. 1:5)

Jumalan Pyhä Henki tuo tämän lohdutuksen meille Jumalan sanan kautta. Ripissä ja ehtoollispöydässä Kristus itse lohduttaa meitä kaiken kärsimyksen keskellä.

MUITA LOHDUTTAMAAN

Paavali kertoo kolme kertaa ihmisistä, jotka ovat lohduttaneet toisia (2. Kor. 7:6; Ef. 6:22; Kol. 4:11). Kun ihminen saa Kristukselta lohdutusta, hän pystyy Kristuksen lohdutuksella lohduttamaan

myös muita (2. Kor. 1:4). Lohdutuksen lähde ei tällöinkään ole ihmisessä vaan Jumalassa.

Seurakunta on Kristuksen ruumis, ja Kristuksen tehtävänä on lohduttaa ihmisiä. Siksi seurakunta on meille parhaimmillaan valtavan tärkeä lohdutuksen paikka. Siellä Kristus itse lohduttaa meitä armonvälineillään. Mutta hän kutsuu meitä myös lohduttamaan toisiamme. Me saamme kantaa toistemme taakkoja ja siten täyttää Kristuksen lain (Gal. 6:2).

soona, Jumala itse. Häneltä meidän tulee etsiä lohdutusta kipuumme. Hän on ”kaiken lohdutuksen Jumala” (2. Kor. 1:3).

KRISTUS, LOHDUTTAJA

Uudessa testamentissa lohdutuksen Jumala saa Kristuksen kasvot. Meille paljastuu, että ristillä riippuva ja meidän puolestamme kuoleva Vapahtaja on kaikkein suurin lohdutuksen lähde. Hän kantaa ristille kaikki meidän kipumme, kärsimyksemme, sairautemme ja ennen

” *Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Pubukaa lempeästi Jerusalemille ja kertokaa sille, että sen pakkotyö on päättynyt, että sen syyllisyys on sovitettu.*

Jes. 40:1–2

SURUTYÖN TULOSENA SYNTYI KIRJA

Emilia Laihonen

Syksyllä 2017 Niemisen perhe eli tavallista lapsiperheen arkea – niin tavallista, mitä viiden oman ja neljän sijaislapsen kanssa eletään. Yhtenä lokakuuisena yönä tuon kodin aika kuitenkin pysähtyi. Perheen esikoinen Joonatan, 20, putosi tutun kirkon katolta ja menehtyi. Porin Sakkeuksen luterilaisen seurakunnan paimen Miika ja hänen vaimonsa Mari perheineen joutuivat kohtaamaan sen, minkä ei odottanut koskaan tulevan kohdalle: oman lapsen kuoleman.

Viikko meni aivan sumussa. Tällöin Jumala lähetti ympärille valtavasti ihmisiä ja apuja. Ovelle ilmestyi kerta toisensa jälkeen syötävää, ystävät hakivat kävelylle ja rohkaisuviestejä tulvi.

- Ystävät ja tutut kantoiivat meitä. Vaikka oli raskasta kohdata koko ajan ihmisiä, oli se myös välttämätöntä. Emme olisi selvinneet ilman sitä kaikkea apua, Mari muistelee.

KIRJOITTAMISPROSESSI OLI ELINEHTO

Viikon päästä tapahtumasta kirjoittamiseen tottunut Mari alkoi purkaa ajatuksiaan kirjoittamalla. Hän myös lähetti paljon viestejä läheisille, jotta he pysyivät ajan tasalla. Tuo kirjoitusprosessi oli elinehto, jonka avulla Mari alkoi vähitellen työstää suruaan.

Ensimmäinen puoli vuotta oli raskainta. Puolen vuoden kohdalla hän päätti koota koneelle yhteen käsin kirjoittamansa tekstit, ja siitä syntyi puolen vuoden surupäiväkirja. Ennen Joonatanin kuolemaa hän oli kirjoittanut seurakunnalle Pappilan terveisiä. Hän päätti lähettää surupäiväkirjansa seurakunnalle ja muutamille läheisille.

- Oma isäni oli se, joka ensimmäisenä väläytti minulle tekstin luettuaan, että tämä pitäisi saada sellaisten ihmisten käsiin, joille on tapahtunut samankaltaista.

Mari jäi pohtimaan asiaa, mutta ihan vielä aika ei ollut kypsä.

Ensimmäinen vuosi oli tauotonta surua ja itkua, ja kun kuoleman vuosipäivä koitti, tuli syvä notkahdus ja sukellus.

- Suru on sellaista aaltoilua. Pahimpia ovat merkki- ja vuosipäivät, jolloin suru tuntuu sekä kehossa että mielessä, Mari kuvailee.

Vähän ennen vuodenvaihdetta isän ehdotus tuli uudelleen mieleen, ja Mari ottikin yhteyttä Jari ja Päivi Kekäliseen, jotka kannustivat Maria kirjoittamaan kirjan lähettämällä hänelle tietokoneen. Nyt tietokoneen näppäimistöllä

jonkun toisen voi olla vaikea sanoittaa, Mari toteaa.

Mari on itsekin saanut tukea ja rohkaisua toisten sanoista. Fredrik Wisslöffin ja Ann Voskampin kirjojen lisäksi suurena lohtuna ovat olleet hengelliset laulut ja valtava ihmisten rukoustuiki.

- On saanut todella tuntea olevansa kannettu, kun on kuullut valtavan määrän ihmisiä rukoilleen eri puolella Suomea ja jopa Intiassa asti. Vähän aikaa sitten esimerkiksi kuulin, että Karviasa jokin piiri on säännöllisesti muistanut meitä, Mari ihmettelee.

Kirja sisältää paljon pohdintaa liittyen elämään, kuolemaan ja kaiken tämän tarkoitukseen.

- Arkisilla pienillä vastoinkäymisillä ei ole enää suurta merkitystä, ja on tajunnut sen, että mitä tahansa voi oikeasti käydä kenelle tahansa.

KIRJA JULKAISTAAN KESÄJUHLILLA

Usko itsessään ei ole joutunut kriisiin, vaan elämään on tullut surun myötä syvempi väylä. Totta kai monta miksi-kysymystä on rukouksissa kysytty, niin kuin surupäivä-

kirjastakin on nähtävissä. Marista kuitenkin huokuu hyväksyminen ja tyytyminen, kun hän toteaa:

- On parempi tyytyä siihen, mitä Jumala on suunnitellut ja mitä hän antaa, kun itse näemme vain pienestä perspektiivistä asioita. Toisaalta elämään on tullut haurauden tunne, että mitä tahansa voi tapahtua. Toisaalta on helpottavaa, että kaikki on suurimmissa käsissä.

Marin kirjoittama, Luther-Säätiön kustantama kirja Loputon lokakuu – sanoja irti päästämisen tuskasta ilmestyy Lähetyshiippakunnan kesäjuhlilla, joilla Mari myös pitää kanavaa surusta yhdessä Mailis Janatuksen kanssa.

Mari Nieminen esikoispoikansa haudalla. Kesäjuhlilla julkaistava kirja suruprosessista on tarkoitettu toisten surevien tueksi.

on syntynyt tekstiä kirjan verran.

- Viimeisen silauksen tein ystävien mukilla keväällä. Kirjoitin tekstejä koneelle, muokkasin, valitsin kuvia – tein surutyötä.

Kirja sisältää Marin surupäiväkirjan lisäyksineen, surutyötä puolentoista vuoden ajalta. Myös muun perheen suru luonnollisesti näkyy teksteissä. Teksti on syntynyt kulloisessakin hetkessä kesken prosessia, joten se vie vahvasti niihin tunnelmiin, joita silloin oli.

ROHKAISUKSI SURUN KOHDANNEILLE

- Toivon, että kirjasta löytyisi sanoja ja niille tunteille ja kokemuksille, joita

RUKOUS - YKSILÖN JA YHTEISÖN ASIA

✍️ Harri Huovinen

📷 Wikimedia Commons

Monissa kristillisissä kirjoissa rukouksesta puhutaan lähinnä yksittäisen ihmisen hengelliseen elämään liittyvänä asiana. Tämä näkökulma onkin tärkeä, joskaan ei ainoa. Rukousta voidaan ja tulee tarkastella myös yhteisön asiana.

YKSITTÄISEN IHMISEN PUHETTA TAIVAALLISELLE ISÄLLE

Rukous on osa yksittäisen uskovan elämää, sillä onhan se Jumalan lapsen henkilökohtaista puhetta taivaalliselle Isälle. Jo Vanhassa testamentissa psalmistat rukoilivat paljon oman tilanteensa puolesta. Jeesus itsekin vetäytyi ajoittain yksinäisyyteen voidakseen rukoilla Isäänsä.

Herra painottaa yksityisen rukouksen merkitystä myös opetuksessaan. Esimerkiksi varoittaessaan vuorisaarnassa omiaan tekemästä numeroa rukouselämästään hän puhuttelee heitä yksilöinä ja sanoo: ”Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.” (Matt. 6:6) Näin Jeesus edellyttää omiltaan keskittymistä yksityiseen rukoukseen.

RUKOUKSEN YHTEISÖLLINEN LUONNE VANHASSA TESTAMENTISSA

Edellä kuvattu yksilön näkökulma ei kuitenkaan oikeastaan ole rukouselämän lähtökohta. Jo Vanhassa testamentissa rukoileminen oli ensisijaisesti yhteisön asia. Kun Jumala antoi kymmenen käskyn lain, antoi hän sen omaisuuskansalleen, vanhan liiton seurakunnalle. Tässä yhteydessä hän sanoi: ”Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaismatta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.” (2. Moos. 20:7)

Luther opettaa, että tässä toisessa käskyssä Jumala paitsi kieltää nimensä väärinkäytön myös käskää käyttämään nimeään oikein, siten, ”että me sitä kaikessa hädässä avuksi huudamme, rukoilemme, kiitämme ja ylistämme”. Toinen käsky on siis käsky rukoilla.

Toki käsky rukoilla annettiin näillä sanoilla Israelin jokaiselle yksittäiselle uskovallekin, sillä eihän mitään kansaa

voi olla olemassa ilman yksittäisiä ihmisiä. Emme kuitenkaan saa unohtaa, että Jumala osoitti käskynsä nimenomaan koko seurakunnalleen. Hänen seurakuntansa oli hänelle «sinä», omaisuuskansa ja ihana morsian, jonka rukoukset hän tahtoi kuulla.

RUKOUKSEN YHTEISÖLLINEN LUONNE UUDESSA TESTAMENTISSA

Myös Uudesta testamentista käy ilmi, että rukoileminen on ensisijaisesti yhteisön asia. Kristuksen seurakunta on Jumalan omaisuuskansa (1. Piet. 2:9). Siten toisessa käskyssä annettu kehoitus rukoilla koskee tänään juuri kristillistä seurakuntaa. Jeesuskin edellyttää omiltaan yhteistä rukouselämää: ”Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.” (Matt. 18:19–20)

Rukouksen yhteisöllinen luonne käy ilmi myös Herran omasta rukouksesta. Isä meidän -rukouksen toinen sana ”meidän” ei ole sattumalta monikko-muodossa. Yksittäinen kristitty voi rukoilla nimenomaan siksi, että hän on kristitty, ja siis elää Kristuksen yhteydessä. Mutta kun Kristus on ottanut hänet yhteyteensä, hän on tullut myös lapseksi taivaallisen Isänsä perheväessä.

Kristuksen veljenä ja sisarena kristitty saa rukoilla yhdessä paitsi Kristuksen kanssa myös niiden muiden ihmisten kanssa, jotka kasteen ja uskon kautta on tehty osallisiksi hengellisestä sisarusuhteesta Kristuksen kanssa. Tällä tavalla juuri siksi, että Isä meidän -rukous on ensisijaisesti Jeesuksen oma rukous Isälleen, se on samalla myös koko Jumalan perheväen, Kristuksen seurakunnan rukous Isälleen.

KRISTITTY RUKOILEE AINA JEEKSEN JA KOKO SEURAKUNNAN KANSSA

Raamattu lupaa, että ”jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu” (Jooel 2:32). Tämä koskee tietenkin jo jokaista yksilöä, joka ei vielä ole jäsen pyhien yhteisössä, Kristuksen seurakunnassa.

Herran avuksi huutaminen lähtee kuitenkin siitä, että ihminen kuulee Herran sanan, jota hänen seurakuntansa pitää esillä. Sanan välityksellä Jumala lahjoittaa ihmiselle Henkensä ja uskon sekä uskon kautta myös pääsyn pelastetun kansansa yhteyteen. Näin yksittäisen ihmisen rukous tulee mahdolliseksi juuri seurakunnan kautta. Jumalan lapsena yksilö saa sitten myös liittyä seurakunnan yhteiseen rukoukseen. Silloinkin, kun hän rukoilee yksityisesti, hän rukoilee aina Jeesuksen ja hänen kirkkonsa kanssa.

KIRKOLLINEN YHTEYS SAKSAN ITSENÄISEN EVANKELISLUTERILAISEN KIRKON KANSSA

☞ 📷 Juuso Mäkinen

Saksalainen *Selbständige Evangelisch-Lutherische Kirche* (SELK) eli Itsenäinen evankelisluterilainen kirkko on todennut olevansa kirkollisessa yhteydessä Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan kanssa. SELK:in neljän vuoden välein kokoontuva kirkkosynodi, joka vastaa toiminnaltaan Lähetyshiippakunnan hiippakuntakokousta, kokoontui 21.–26.5.2019. Hessenin osavaltiossa pienessä Balhornin kylässä. Kirkkosynodi käsittelee kirkkoyhteysasioita 23.5. ja julisti SELK:in olevan kirkollisessa yhteydessä Lähetyshiippakunnan, norjalaisen sisarhiippakuntamme *Det evangelisk-lutherske Stift i Norge*, amerikkalaisen *American Association of Lutheran Churches*, Argentiinan ja Nicaraguan luterilaisten kirkkojen sekä saksalaisen *Concordia*-seurakunnan kanssa.

Päätös tarkoittaa, että SELK:in ja Lähetyshiippakunnan pastorit voivat ilman erillistä sopimista saarnata ja toimittaa sakramenteja toistensa seurakunnissa ja seurakuntalaiset osallistua ehtoolliselle ja siirtyä kirkkokunnasta toiseen (ns. saarnatuoli- ja alttariyhteys). Lähetyshiippakunnan hiippakuntakokouksen on vielä omalta osaltaan vahvistettava päätös marraskuussa pidettävässä hiippakuntakokouksessa.

OSANA MAAILMANLAAJAA SEURAKUNTAVERKOSTOA

Piispa **Risto Soramies** kertoi kirkkosynodille osoittamassaan tervehdyksessä

Jublamessun jälkeen poseeraamassa Balhornin kirkon edessä SELK:in piispa Hans-Jörg Voigt, Norjan evankelisluterilaisen hiippakunnan piispa Thor Henrik With, Lähetyshiippakunnan piispa Risto Soramies, AALC:n presidentti Dr. Curtis Leins ja Concordia-seurakunnan pastori Dr. Peter Söllner.

Lähetyshiippakunnan iloitsevan kirkollisesta yhteydestä.

- Jokaisella kristityllä tulisi olla kulkumatkan päässä luterilainen seurakunta, johon voi hyvillä mielin mennä. Iloitsemme siitä, että tämä konsepti on osoittanut elinvoimansa Saksassa jo pitkään, piispa Soramies totesi.

Kirkkosynodi päättyi sunnuntaina juhla Jumalanpalvelukseen, jossa saarnasi SELK:in piispa **Hans-Jörg Voigt**. Uusien sisarkirkkojen johtajat Suomesta, Norjasta, Yhdysvalloista ja Saksasta osallistuivat messun toimittamiseen.

SELK:IN JUURET VAINON AJOISSA

SELK:in edeltäjäkirkot syntyivät 1800-luvulla kirkkotaistelujen tuloksena. Kokemuskeskeisyys ja järjearkisuus olivat johtaneet siihen, ettei Saksassa enää ymmärretty luterilaisen ja reformoidun opin eroa esimerkiksi kasteessa ja ehtoollisissa. Valtiovalta ja kirkon

johto sulauttivat luterilaisia ja reformoituja seurakuntia yhteen, vieläpä mahtikäskyin ja voimakeinoin. Samalla ympäri Saksaa seurakunnissa oli herännyt rakkaus luterilaista tunnustusta kohtaan. Nämä uskovat kieltäytyivät luopumasta Jumalan sanasta ja tunnustuksesta ja joutuivat joko lähtemään siirtolaisiksi merten taa tai perustamaan Saksaan vainottuja ja painostettuja luterilaisia vapaakirkkoja.

SELK on kirkkokuntana syntynyt vuonna 1972, kun valtaosa 1800-luvun tunnustuksellisista luterilaisista vapaakirkkoista liittyi yhteen. Kes-

kusteluissa SELK:in veljet totesivat Lähetyshiippakunnan olevan tänä päivänä siinä tilanteessa, jossa SELK:in isät olivat noin puolitoista vuosisataa sitten.

Kirkollista yhteyttä eivät luo ihmiset vaan Pyhä Henki: "Kristillisen kirkon todelliseksi yhteydeksi näet riittää se, että siinä evankeliumi yksimielisesti, puhtaan käsityksen mukaisesti saarnataan ja sakramentit Jumalan sanan mukaisesti jaetaan ... 'Yksi ruumis ja yksi henki, niin kuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste' (Ef. 4:4-5)" (Augsburgin tunnustus, artikla VII). Siksi ihmiset eivät voi omin voimin solmia kirkollista yhteyttä vaan ainoastaan tunnistaa ja tunnustaa yhteyden, jonka Pyhä Henki jo on luonut evankeliumin ja sakramenttien välityksellä. Kristus varjellee kirkkoaan Jumalan sanan totuudessa ja keskinäisessä rakkaudessa!

Mikä on SELK?

- Itsenäinen evankelisluterilainen kirkko Saksassa
- noin 33 000 jäsentä
- noin 170 seurakuntaa

- noin 100 pastoria
- piispa Hans-Jörg Voigt
- edeltäjäkirkot syntyneet 1800-luvun kirkkotaisteluissa
- liittynyt yhteen useammasta luterilaisesta vapaakirkosta v. 1972

LEIPÄÄ TAIVAASTA JA VETTÄ KALLIOSTA

Markus Nieminen Wikimedia Commons

Israelin kansan matka Egyptin orjuudesta luvattuun maahan on esikuva kristityn elämästä. Jumalan huolenpito kansansa vaelluksen aikana oli hyvin konkreettista: matkaa tehtiin näkyvien armonvälineiden yhteydessä. ”Herra kulki heidän edellensä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa (...). Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä.” (2. Moos. 13:21–22) Jumalan johdatus erämaavaelluksella ei tapahtunut Mooseksen sydämessä vaan koko kansan edessä, silminnähtävällä tavalla. Jumala johdatti kansansa kulkua käyttämällä välineinä pilvenpatsasta ja tulenpatsasta, joissa hän itse oli läsnä.

JUMALA LUPAA RUOKKIA KANSAANSA

Jumalan armo myös ruokki ja juotti kansan vaelluksen aikana. Manna oli Jumalan ihmeellinen vastaus nälkänsä valittaneelle kansalle. ”Katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta” (2. Moos. 16:4). Sen nähdessään kansa kysyi ihmetellen, mitä tämä on. Psalmissa 78 mannaa kutsutaankin ”taivaan viljaksi” ja ”enkeliä leiväksi” (Ps. 78:24–25). Israelin kansa keräsi mannaa kuutena päivänä viikossa erämaataipaleen ajan, mutta luvatussa maassa mannan tulo lakkasi (Joos. 5:12). Tällä hyvin konkreettisella tavalla Jumala opetti kansalleen, että ”ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee” (5. Moos. 8:3).

Kansa, joka saa vaeltaa Jumalan lupauksien varassa, tulee kyllä ruokituksi matkallaan. Herra voi ”kattaa pöydän erämaassa” omilleen (Ps. 78:19). Sen sijaan kansa, joka on luopunut sanasta

ja sen lupauksista, jää aina tyhjiyteen. Näin on silloinkin, vaikka se ulkoisesti eläisi suuren runsauden ja yltäkylläisyyden keskellä. Sydämen nälkää ei mikään leipä maailmassa voi tyydyttää.

KRISTUS ON MEIDÄN JOKAPÄIVÄINEN LEIPÄMME

Isällisessä rakkaudessaan Jumala antaa omilleen jokapäiväisen leivän. Sen piiriin kuuluvat kaikki välttämättömät tarpeemme. Kaikkein syvimmissä mielessä Jumalan leipä on Jeesus Kristus itse: ”Minä olen se elävä leipä, joka tulee alas

lyö kallioon ja siitä on vuotava vettä, niin että kansa saa juoda.” (2. Moos. 17:6)

KRISTUS ON KALLIO, JOTA LYÖDÄÄN

Uudessa testamentissa Paavali paljastaa, että ”se kallio oli Kristus”. (1. Kor. 10:4) Sauvallaan Mooses löi Kristusta, joka puhkesi lähteeksi autiomaan keskellä. Meriban tapahtuma viittaa jo edeltä Golgatalle. Golgatan kallion luona Kristus tuli lyödyksi meidän puolestamme. Roomalainen sotilas puhkaisi keihäällä haavan hänen kylkeensä, josta vuosi meidän pelastuksemme veri ja vesi (Joh. 19:32). Kasteen ja ehtoollisen lahjassa Jumalan Pyhä Henki jakaa Kristuksen kylkihaavan ansion hänen seurakunnalleen uskossa omistettavaksi. Niissä on meille avattu ”avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (Sak. 13:1).

Moni Raamatun lukija on ihmetellyt Jumalan kovaa rangaistusta Moosesta kohtaan, kun hän kielsi palveli-

jaltaan pääsyn luvattuun maahan. Yksi näköala tähän aukeaa juuri Paavalin sanoista ”se kallio oli Kristus”. Mooseksen synty, kun hän puhumisen sijaan löi kalliota (4. Moos. 20:8–12), oli sydämen ylpeyttä ja tottelemattomuutta Jumalan sanaa vastaan. Samalla se oli synty Kristusta vastaan.

Oikea kristillinen kilvoitus nousee juuri sen näkemisestä, että minä olen synneilläni naulinnut Kristuksen. Enhän tahdo tietoisesti uudelleen olla lyö-mässä häntä, joka on naulittu tähteni? Jumalan armosta Mooses kyllä pääsi luvattuun maahan kuolemansa jälkeen. Kristuksen kanssa ja hänen tähtensä lain rikkonut sai astua jaloillaan luvattuun maahan kirkastusvuorella (Mark. 9:4).

taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.” (Joh. 10:51) Ehtoollispöydässä Jumalan kansa saa vastaanottaa todellisen Jumalan leivän, taivaasta alas astuneen Kristuksen, joka antaa seurakunnalleen ruumiinsa ja verensä syntien anteeksiantamiseksi ja uskon vahvistukseksi.

Jumala antaa hyvän armonsa pahoille ihmisille. Meriban kallio sai nimensä ”riita” siitä napinasta ja kapinasta, jota janoinen kansa osoitti Moosesta ja Jumalaa vastaan (2. Moos. 17:1). Jumala ei kuitenkaan vastannut kansalle heidän syntiensä vaan suuren armonsa mukaan. Jumala sanoi Moosekselle: ”Ota käteesi sauva (...). Katso, minä seison siellä sinun edessäsi kalliolla Hoorebin luona;

ANDEN FÖRHÄRLIGAR KRISTUS

📄 Otto Granlund

📷 Wikimedia Commons

Det är många olika budskap som predikas i den kristna trons namn. Ofta står förkunnelsen i strid med det som Kristi kyrka alltid och överallt har trott och bekänt. En del vill inte kalla Fadern för Fader, fastän Jesus säger att det är så som vi ska tilltala honom. Många tycker om att tala om Jesus, men korset lyser med sin frånvaro. Också den Helige Andes namn används i syfte att predika ett nytt budskap. Med hänvisning till Jesus sägs det: "Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den är på väg. Så är det med var och en som är född av Anden." (Joh 3:8) Därefter får fantasin flöda.

HAN SKA FÖRHÄRLIGA MIG

Det sägs att man inte får binda Anden. Vi kan inte veta vad han ska säga, vi måste vänta och lyssna in hans ledning. Kanske hör man också ett budskap från sitt inre. Det är ju där som Anden förväntas bo, då man är född av Anden. Men om budskapet säger något annat än Bibelns ord, och om det är olika budskap som folk får höra, vad ska man i så fall göra? Det är så som det ska vara, kan många säga. Vinden blåser ju vart den vill. Vad ska vi svara?

Det stämmer att den som genom dopet har blivit pånyttfödd av Anden och som genom tron står kvar i sitt dop, också har den Helige Ande. Gud "har gett oss Anden som en garant" (2 Kor 5:5). Visst är det också så att Anden gör precis som han vill! Men lika säkert är det att Anden inte säger vad som helst. Han säger inte en sak åt dig och raka motsatsen till mig. Han säger inte en sak i Skriften – som "är utandad av Gud" (2 Tim 3:16) – och en annan sak åt dig och mig i hemlighet.

I Johannesevangeliets sextonde kapitel talar Jesus om Andens budskap. Jesus säger: "Han ska förhärliga mig, för han ska ta av det som är mitt och förkunna för er." (Joh 16:14) En tumregel för att känna igen den Helige Ande bland alla andar som talar, är därför följande: Anden talar alltid om Kristus. Han

upphöjer inte sig själv, inte heller någon annan. Om du hör ett budskap som säger något annat, som upphöjer en stor predikant, en påstådd profet, eller märkliga underverk, då kan du vara säker på att det inte är den Helige Ande som talar. Han upphöjer inte sådant, för det han gör är att han förhärligar Kristus.

HAN ÖVERBEVISAR VÄRLDEN

Många kan dock nämna Kristus, till och med ofta, utan att talet egentligen handlar om den för oss korsfäste och uppståndne Jesus Kristus. Därför får vi fråga: vad är det som Anden säger om Jesus, mer specifikt? Jesus säger: "när han kommer ska han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom.

” *Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den är på väg. Så är det med var och en som är född av Anden.* ”

Joh 3:8

Om synd: de tror inte på mig. Om rättfärdighet: jag går till Fadern och ni ser mig inte längre. Om dom: denna världens furste är dömd." (Joh 16:8–11)

Men vad har det här med Kristus att göra? Viktiga saker i och för sig, men hur förhärligas Jesus genom ett sådant budskap?

För det första: Anden tiger inte om vårt grundproblem. Här är det inte fråga om småsaker, inte ens bara i och för sig grova synder i yttre mening. Lägg märke till hur Jesus definierar synden. Anden ska överbevisa världen om synd, och synden är att "de tror inte på mig". Avsaknaden av tro är själva grundsynden, som i utgångsläget finns hos alla människor. Därför står vi i utgångsläget utanför frälsningen, det eviga livet och gemenskapen med Gud, och i stället under synden, döden och domen. Anden tiger inte om att det är just så. Han rent av överbevisar: vi har inget hopp, om det inte sker en förändring, om inte någon griper in. Han förhärligar alltså

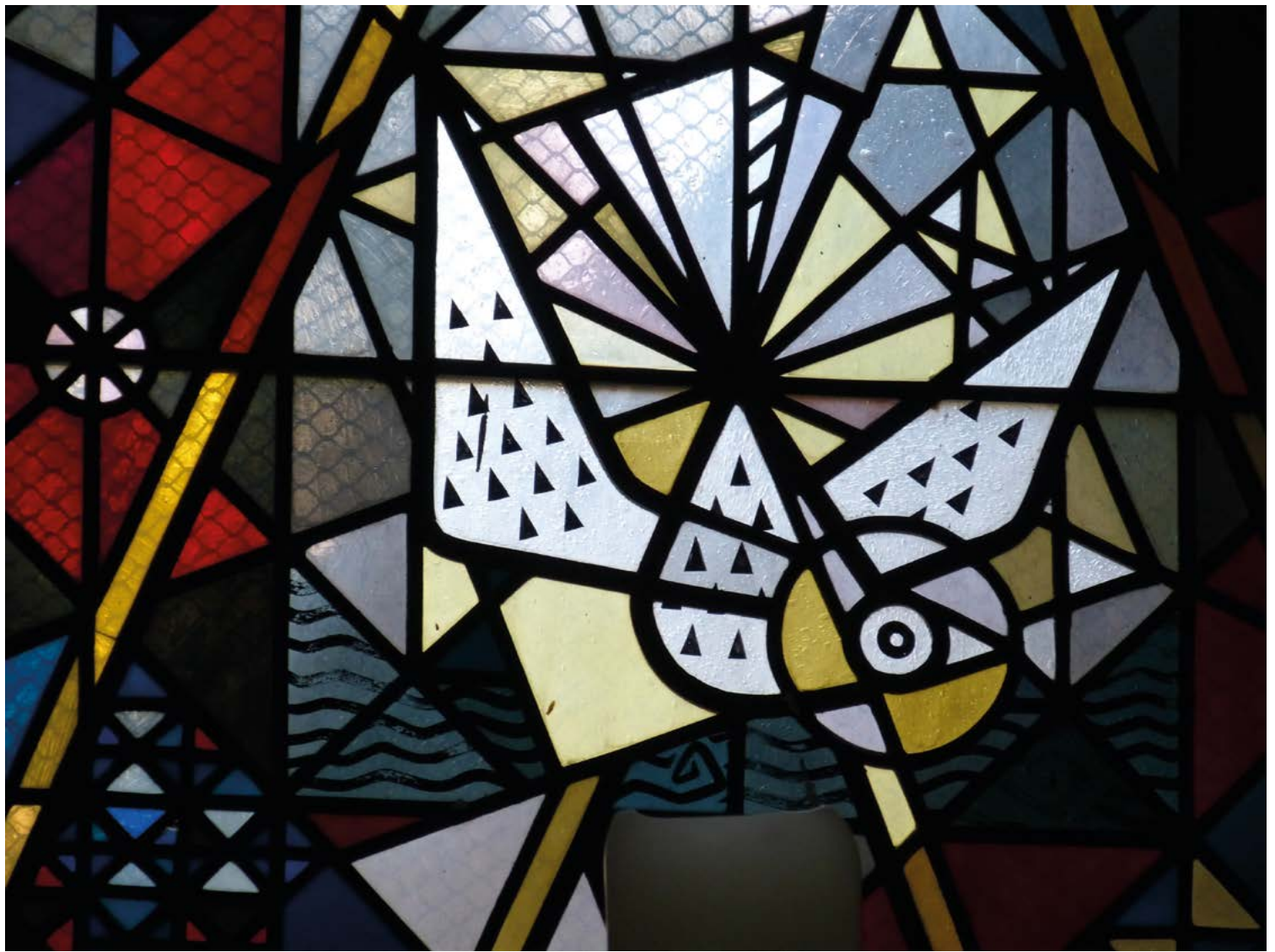
Kristus, genom att visa hur lite vi har i oss själva.

För det andra överbevisar Anden om rättfärdighet, den enda rättfärdighet som en människa kan ha, som är Jesu rättfärdighet. Jesus säger att Anden "överbevisar om rättfärdighet", och han tillägger: "jag går till Fadern och ni ser mig inte längre".

Kristus har dött och uppstått för oss. Som den ende rättfärdige har han lidit i alla orättfärdigas ställe. Det är ett faktum, men vi kan inte se det med våra köttsliga ögon. Vi kan inte se på något visst ställe och säga: där är Kristus som lider för oss. Även om vi såg det med våra ögon så skulle vi inte se vad det är som egentligen händer, liksom det var många som inte trodde, fastän de såg hur Jesus blev korsfäst. Men Anden överbevisar oss om rättfärdighet. Det är den Helige Ande som visar oss vad Jesus har gjort för oss, när han offerade sig själv, för att vi skulle stå som rättfärdiga inför Gud. Anden förhärligar alltså Kristus, då han visar vad Jesus har gjort för oss och att vår frälsning är endast i honom.

För det tredje säger Jesus att Anden överbevisar världen om dom, och han anger också vem det är som är dömd, nämligen "denna världens furste". Men räcker det inte med att vi blivit överbevisade om synd och rättfärdighet? Visst är det så att när vi blivit överbevisade om vår synd och om rättfärdigheten i Kristus, då har vi orsak att glädjas. Jag är syndare i mig själv, men jag har fått syndernas förlåtelse i Jesus – så får vi tro och bekänna. Problemet är att också en kristen lätt blir ängslig, då han vet att synden och Djävulen är realiteter. Tänk om Djävulen överraskar mig? Tänk om han ännu har ett äss i ärmen?

Det är därför som Anden också överbevisar oss om Jesu seger, och vad det innebär för den här världens furste. Han är dömd! Hans huvud är krossat! En gång fick han hela människosläktet på sidospår, men Jesus har omintetgjort hans gärning, när han tog skulden på sig själv och led vårt straff. Den

här världens furste är dömd, och segraren lovar: "Den som kommer till mig ska aldrig hungra, och den som tror på mig ska aldrig någonsin törsta." (Joh 6:35) "Den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort." (Joh 6:37)

Anden förhärligar alltså Jesus då han vittnar om hur Jesus har besegrat mörkrets krafter. Fastän Djävulen gör vad han kan för att råda över världen så är hans makt begränsad. Jesus har vunnit, världens furste är redan dömd.

HAN TAR AV DET SOM ÄR MITT

Anden överbevisar alltså världen om synd, rättfärdighet och dom och på det sättet förhärligar han Kristus. Men åtminstone en fråga kvarstår: hur gör Anden allt detta? Ska vi lyssna till vårt inre för att höra hans röst, eller hur ska vi göra?

Vi får komma ihåg att den Heliga Treenigheten är ett. Fadern och Sonen och den Helige Ande verkar tillsammans. Jesus säger om Anden: "Han ska

inte tala av sig själv utan bara tala det han hör." (Joh 16:13) Lite senare tillägger han: "Allt som Fadern har är mitt. Därför sade jag att han ska ta av det som är mitt och förkunna för er." (Joh 16:15)

Fadern och Sonen har allt gemensamt. De talar inte olika saker. Det finns ett enda Guds ord som Anden hör, som han sedan också talar vidare till oss. Därför ska vi inte lyssna till vårt inre, som om Anden skulle tala till oss därifrån. Han har hört Faderns och Sönnens ord, och det är det som han talar. Därför får vi lyssna till Anden i Skriften och där var Bibelns ord utläggs, det vill säga där Guds ord predikas rent.

I det som tillhör Jesus ingår också sakramenten. Anden tar det ord och vatten som Jesus ger, för att tvätta oss rena i dopets bad. Anden tar Jesu ord, kropp och blod, och ger det till oss i nattvarden, till syndernas förlåtelse. Den Helige Ande är inte nyckfull, han har ingen hemlig agenda vid sidan om Skriftens ord. Anden tar av det som

tillhör Sonen och ger det åt oss, så att Kristus blir förhärligad.

ANDEN PEKAR ALLTID MOT DEN KORSEFÄSTE KRISTUS

Avslutningsvis kan vi konstatera att den Helige Andes namn av många används för att föra människor bort från Guds ord och församling, så att de i stället ska följa självutnämnda profeter, eller för att de ska söka sanningen inuti sig själva. Men vi får säga som det är: en sådan förkunnelse kommer av en annan, främmande ande.

Guds Ande pekar däremot alltid mot den för oss korsfäste och uppståndne, i ordet uppenbarade Jesus Kristus. Anden förhärligar Kristus, och han gläder sig med oss, när vi får tro och bekänna det som Skriften lär och Anden vittnar: Jag, som är syndare i mig själv, är frälst och rättfärdig i Jesus Kristus. Låt oss därför ta vara på Guds ord, som Anden låter oss få höra, till Jesu ära och vår salighet.

Päivi Räsänen antaa konkreettisen neuvon kristityille vanhemmille.

- Kodin arvomaailma olisi hyvä tuoda esiin jo niissä keskusteluissa, kun lasta viedään päiväkotiin tai kouluun. Kaikissa asioissa on parempi olla heti aluksi liikkeellä.

- Uskonnollisella vakaumuksella on vahva suoja, koska se on perusoikeus. Voi sanoa ystävällisesti, että me ollaan ihan luterilaisia kristittyjä ja ollaan perinteisen avioliittokäsityksen kannalla, emmekä halua, että lapsellemme opetetaan esimerkiksi, että sukupuolta voi vaihtaa. Ihan konkreettisesti.

Räsänen jatkaa kertomalla esimerkkejä, joissa kristittyjen vanhempien toive sukupuoli- ja avioliitto-opetuksen sisällöstä – tai jopa lapsen itsensä pyyntö ruokaruokouksesta luokassa – on otettu vakavasti. Avoimuus siis kannattaa.

ITSESENSUURI ON SUURIN USKONNONVAPAUDEN UHKA

Entä millaisena uskonnonvapauden tila näyttäätyy Arkadianmäelle?

- Jos globaalisti ajattelee, onhan meillä hyvä uskonnonvapaus. Vapaasti saadaan kokoon tulla. Vapaasti saadaan evankeliumia pitää esillä lapsille ja nuorille. Pikemminkin on niin päin, ettemme aina käytä niitä vapauksia ja oikeuksia, joita meillä on. Niitä tulisi vahvemmin käyttää. Itseensuuri tai omavarovaisuus on se, mikä uskonnonvapautta eniten rajoittaa. Vapausoikeuksia pitää käyttää, jotta niitä ei ryhdytä rajoittamaan.

Räsänen näkee uskonnonvapaudessa myös ongelmakohtia, joita haastattelussa on jo mainittu.

- Tulee tilanteita, joissa joudutaan tekemään arvopunnintaa. Silloin voi olla,

että uskonnonvapaus, sananvapaus ja ilmaisunvapaus tulevat uhatuiksi. Näitä tilanteita meillä jo on. Kun henkilö on ilmaissut näkemyksensä avioliitosta, ei ole tullut valituksi johonkin virkaan tai saanut jopa potkut. Vaikkapa **Tapio Puolimatkaa** on painostettu eroamaan professorin virastaan.

Suomalaisista suurin osa on vielä kristillisten kirkkojen jäseniä. Entinen kirkkoministeri näkee luterilaisen

Päivi Räsänen rohkaisee kristittyjä vanhempia toimimaan avoimesti, ettei heidän lapsilleen opeteta perheen arvojen vastaista avioliitto- ja sukupuolikäsitystä.

ja ortodoksisen kansankirkon asemalla olevan yhä positiivinen vaikutus yhteiskuntaan. Mutta miltä valtakirkon tilanne näyttää Räsäsestä itsestään?

- Kyllä minä olen tosi huolestunut tässä kirkon tilanteesta. Todella. Meillä on tulossa ensi vuonna kirkolliskokousvaalit. Paine siihen, että kirkollinen vihkiminen avataan virallisestikin samaa sukupuolta oleville pareille, on suuri. Olen miettinyt, missä vaiheessa tulee

se raja vastaan, jossa en enää voi olla tämän kirkon jäsen. Kyllä täytyy sanoa, että sitä rajaa lähellä on käyty monta kertaa, mutta olen kuitenkin ajatellut, että on parempi yrittää vaikuttaa kirkon sisäpuolelta.

Räsänen jatkaa vaikuttamistaan Riihimäen seurakunnan kirkkovaltuustossa. Seurakunta on Räsäsen allekirjoittamasta aloitteesta huolimatta ilmoittautunut mukaan Riihimäki Pride-tapahtumaan. Räsänen ei ole virkanäkemyksensä vuoksi enää vuosiin osallistunut oman seurakuntansa jumalanpalveluksiin.

- Kyllä se tuntuu vähän niin kuin yrittäisi rakentaa savuavan, palaneen rakennuksen raunioilla jotakin. Semmoinen fiilis.

KRISTITTYNÄ OSANA MUUTTUVAA YHTEISKUNTAA

Päivi Räsänen tulee vieraksi Lähetysshiippakunnan kesäjuhlaan. Perjantai-iltana 2.8. hän ja pastori **Esko Murto** keskustelevat aiheesta Kristittynä osana muuttuvaa yhteiskuntaa. Millaisia ajatuksia aihe herättää puhujassa?

- Meille on annettu kaksi suurta tehtävää: toinen on lähetyskäsky, joka koskee seurakuntaa; sitten luomiskertomuksessa on kaikille annettu tehtävä viljellä ja varjella ja perustaa perheitä ja lisääntyä. Tämä maallisen regimentin haaste

on myös Jumalan antama tehtävä.

- Demokratiassa meillä kaikilla on vastuu. Valta kuuluu kansalle, ja siihen liittyy myös vastuu vähintään käyttää äänioikeuttaan. Jos kauhistellaan, mihin maailma on menossa, meillä kaikilla on vastuu demokratiassa olla vaikuttamassa tähän kehitykseen eri puolueiden kautta ja mielipidevaikuttamisella, Räsänen kiteyttää.

"Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."

(Joh. 7:39)

Jeesus huusi lehtimajanjuhlan viimeisenä päivänä Hengestä, joka vuotaa hänen sisimmästään hänen luokseen tuleville janoisille. Elävän veden lähde onkin Jeesuksessa, ei sinussa. Pyhä Henki lähtee Isästä ja Pojasta; ei sinusta.

Jeesus on tehnyt mahdolliseksi Pyhän Hengen vuodattamisen helluntaina. Se tapahtui ristillä, kun Jeesus antoi Henkensä ja hänen kylkensä puhkaistiin; siitä vuosi verta ja vettä. Tähän evankelista viittaa: Jeesuksen kirkastamiseen ristillä. Siinä hänen sisimmästään juoksi elävän veden virta. Kun Jeesus huusi suuren lehtimajanjuhlan aikana puhuessaan Hengestään, niin hän huusi myös ristillä. "Niin Jeesus taas huusi suurella äänellä ja antoi Henkensä." (Matt. 27:50).

Ei Jeesus ole hiljaa, vaan hän suorastaan huutaa sinulle! Hän huusi temppeleissä katsellessaan, kuinka alttarin äärellä kaadetaan, lehtimajanjuhlan rituaalin mukaisesti, vesi ja viini. Hän huusi juuri ennen kuin hänen kyljestään aukaistiin veri- ja vesivirta hänen antaessaan Henkensä. Jeesus siis huusi, kun lupasi Pyhän Hengen lahjan kaikille hänen luokseen tuleville. Ja erityisesti hän huusi kuollessaan ristillä, jotta voisi sitten lähettää Pyhän Henkensä Isän luota omilleen, kirkkonsa päälle.

Ristinkuolemallaan, kirkastamisessaan, antaessaan Henkensä, vuodattaessaan verensä ja vetensä Jeesus teki tyhjäksi – tarpeettomaksi – kaiken vanhan liiton palveluksen, uhrit ja juhlat. Hän teki tyhjäksi ja täysin tarpeettomaksi ihmisen luonnollisen uskonnollisuuden ja sen mukaiset pyrkimykset. Hän perusti uuden liiton jumalanpalveluksen Hengessä ja totuudessa.

Kuuletko hänen huutonsa? "Se on täytetty!" Hän huutaa: "Tulkaa minun luokseni; minä annan teille levon!" Hän tahtoo juottaa meidät Hengellään. Jeesus antaa elävän veden. Hän antaa meille, kun hän huutaa sananpalvelijansa suun kautta: Sinä saat syntisi anteeksi! Tämä on pyhä evankeliumi! Sinun puolestasi annettu ja vuodatettu! Meillä on messussa avoin lähde kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan.

Kristuksen kyljestä avattu vesi- ja verivirta on saavuttanut sinut kasteessasi. Luvattu Pyhä Henki antoi sinulle uskon lahjan. Ja vaikka sinä olisit antanut kasteveden valua maahan, Isä tahtoo täyttää sinut Poikansa Hengellä. Kristuksen kyljestä vuotanut sovintoveri annetaan hänen ruumiinsa kanssa sinun suuhusi; sinä saat juoda Henkeä tälläkin tavalla! Näin Jumalan Poika antaa Henkensä sinulle. Sinussakin voi pulputa Pyhän Hengen lähde iankaikkiseen elämään.

Hannu Mikkonen

PUTSAAMAAN JA PUHDISTUMAAN KESÄJUHLILLE LOIMAALLE

📷 Airi Lammi

Satakunnan Lapissa on meneillään kiireiset kasvima- ja kasvihuone-työt. Ne pitävät **Kirsti Vainion** työn touhussa, mutta on jotain muuta-kin tärkeää, mihin hänellä nyt menee aikaa ja energiaa: elokuussa järjestettävät ensimmäiset Lähetyshiippakunnan kesäjuhlat.

Juhlille odotetaan väkeä ympäri Suomea. Kirstillä on kokemusta Lhp:n naistenpäivistä, joilla on tavannut reippaita naisia aina Sodankylää myöten. Nämä kesäjuhlat ovatkin sitten koko perheen juhlat aina vauvasta vaariin asti. Tätä on odotettu, ja nyt se tapahtuu!

TALKOOVOIMIN PUHTAANAPIDOSSA JA JUHLAKENTÄLLÄ

Kirsti ja puolisonsa **Kari** ovat mukana kesäjuhlien talkoojoukoissa. Kirsti on vastuussa puhtotiimistä, ja Karin vastuulla ovat kenttämestarin hommat.

Kirsti kertoo, että vähän kuin sattumalta tuli vedetyksi puhtotiimin vetäjäksi. Tiimin kokoaminen ei ollut vaikeaa, koska Kirsti melkeinpä määräsi lähimmät sukulaisensa ja ystävänsä hommiin. Syntyi toimiva ja ahkera puhtotiimi!

Puhtotiimi kokee onnistuneensa työssään, jos sen olemassaoloa ei edes huomata. Satojen ihmisten kokoontumisessa puhtaanapito ei kuitenkaan tahduta ilman aherrusta.

Kari puolestaan vastaa suuren juhlateltan ja muiden telttarakenteiden pystytyksestä ja purkamisesta sekä koko juhlakentän toimivuudesta, missä hänellä on apunaan suuri joukko talkoolaisia. Vainioilla on kuitenkin viesti lukijoille:

- Talkooväkeä kaivataan lisää, ilmoit-taudu rohkeasti mukaan!

JUHLAVÄEN PUHDISTUSPÄIVÄT

Enemmän kuin puhtotiimin luomaa puhtautta Kirsti ajattelee koko juhla-kansan pääsyä sanan ja sakramenttien äärelle puhdistautumaan. Siihen on mahdollisuus ihan konkreettisesti kes-kustelu-, rukous- ja sielunhoitopalvelun kautta.

Sunnuntain messussa saa puolestaan

Kari ja Kirsti Vainio toimivat vapaaehtoisina Lähetyshiippakunnan ensimmäisillä kesäjuhlilla.

koko juhlakansa yhdessä käydä pesupai-kalle, Herran Pyhälle ehtoolliselle, saa-maan syntinsä anteeksi ja vahvistusta uskollen.

Suomessa järjestetään kesäisin mon-nenlaisia tapahtumia ja messuja, joille päästäkseen ihmiset ovat valmiita mak-samaan isojakin määriä rahaa. Näille juhlille ei pääsymaksuja tarvita, koska kaikki on jo maksettu. Taivaassa on tili auki. Karin toiveissa on, että juhlille löy-täisivät tiensä myös ulkopuoliset joko

järjestelyissä mukana ollen tai muuten sattumalta.

KIRSTIN JA KARIN TIE LÄHETYSHIIPPAKUNTAAN

Lähetyshiippakunnat messuista Vaini-ot ovat löytäneet itselleen kodin. Lai-tilassa kokoontuva seurakunta on heitä maantieteellisesti lähellä ja kokoontuu säännöllisesti samassa paikassa. Vaik-ka menneinä vuosina tuntui luonte-valta osallistua oman paikkakunnan kirkon jumalanpalveluksiin, niissä Vainiot eivät ole enää pitkiin aikoi-hin käyneet.

Kun Lähetyshiippakunta saapui Laitilaan, jo ensimmäisen visiitin jälkeen paikka tuntui Vainioista oi-kealta. Siellä missä Jumalan sanaa oi-kein saarnataan ja sakramentit oikein jaetaan, on myös Jeesus keskellämmme. Syntinen ihminen kaipaa joka päivä Vapahtajaa.

ODOTUKSET JUHLILTA OVAT KORKEALLA

- On mahtavaa nähdä, kun kristikan-sa lähtee pitkienkin matkojen takaa yhteisesti juhlistamaan näitä kesä-juhlia, Kirsti sanoo.

Lapsille on omaa ohjelmaansa, niin myös nuorille. Aikuisille on ohjelmaa isossa teltassa läpi koko viikonlopun, ja lauantai-iltapäivällä on kanavia ajan-kohtaisista aiheista. Elämme hengelli-sesti pimeää aikaa. Varsin haasteellis-ta on luotsata kasvavia lapsia ja nuoria epämääräisten arvojen viidakoissa. Tar-vitsemme toinen toistemme rohkaisua ja rakentumista yhteisestä uskosta.

- Kun juhlien ohjelma on erinomainen, ruokaa, kahvia ja makkaraa riittävästi, ei voi muuta kuin nauttia Jumalan kaikki-naisesta hyvydestä, Kari tiivistää.